

PIRMAS SKYRIUS

GAUTI, ATGAUTI, APGAUTI, NEGAUTI

Per laidotuves niekas neverkė, išskyrus nepažįstamą moterį labai atsikišusiu pilvu. Jos paakiai buvo išpurte nuo ašarų, nosis paraudusi ir išburkusi. Kelios plaukų sruogos rangėsi iš po skrybėlės žemyn ir lipo prie šlapių skruostų.

Tokios išvaizdos moteris turėjo man visokeriopai nepatikti, bet tuokart buvo kitaip. Norėjosi įsiziūrėti geriau. Kai atėjome prie kapo duobės, atsistojau iš šono, kad galėčiau ją paslapčia patyrinti.

Duobkasiai perkisė diržus ir nieko nelaukdami ėmė leisti karstą į duobę. Tuo metu oras visai subjuro. Smulki kruša perėjo į šlapdriabą, paskui į gausų sniegą, o dar po to – į kaukiantį vėją ir pūgą.

Jeigu būčiau mėgęs skaityti detektyvus, pūga kapinėse galėjo būti užuomina apie tai, kas nutiks toliau. Jo malonybė Likimas būtų galėjęs pakuždėti: „Čiuvai, tu nevertink moters pagal išvaizdą, o ypač iš pirmo žvilgsnio. Žmonės yra labai sudėtingi. Gyvenimas – labai ilgas. Žinok, jeigu nemokėsi

atjausti ir gerbti moters blogiausiomis gyvenimo valandomis, nebūsi jos vertas, kai ateis geriausias.“

Bet aš tą dieną nepastebėjau jokių likimo ženklų. Niekaip nebūčiau galėjęs nuspėti, kad būtent nuo tos pūgos prasidės keturios didžiausios mano gyvenimo audros.

Pirma – didžiausia ir skaudžiausia netektis.

Antra – didžiausia gyvenimo finansinė sėkmė.

Trečia – nelemta dalia, dėl kurios tapau žmogžudžiu.

Ketvirta – didžiausia gyvenimo meilė.

Į laidotuves susirinko visa miestelio valdžia. Išsirikiavo ir seniai karo veteranai, apsikabinę medaliais. Jie kasmet žygiuodavo Pergalės parado priešakyje ir būtinai lankydavosi vienas kito laidotuvėse.

O paprastų miestelio žmonių atėjo nedaug. Tiesą pasakius, ne kažin kiek ir to Varsekos miestelio: elektros varikliukų gamyklos filialas, duonos kepykla, ambulatorija, mokykla ir septynios parduotuvės aplink centrinę aikštę. Kultūrnamyje vakarais rodydavo filmus, bažnyčioje vakarais vykdavo pamaldos, o „Vėjelyje“ vakarais pijokai gerdavo alų. Buvo dar ir gaisrinė, bet nutiko keistas nesusipratimas – ji sudegė, o gaisrininkai nespėjo išvaryti mašinos.

Negalėjau suprasti kodėl, bet prie kapo stovėjo ir mano amžinas priešas – klasiokas Vygantas su savo tėvais.

Vygis labai išsiskyrė tarp pilkų paltų ir kailinių kepurų, nes atėjo apsirengęs pagal paskutinį mados klyksmą – su lan guotomis raudonomis kelnėmis ir žydra „aliaska“ striuke. Atrodė tikrai krūtai. Kai kapišonas užtrauktas, kailinis apvadas atsikiša į priekį ir matosi tik akys ir nosis.

– Mes gausim Parčevskio namą, – pasigyre pašnibždomis. – Tėvas sakė, kad tą reikalą bus nesunku sutvarkyti. Namas žiauriai fainas, esu buvęs. Tik vaizdas nekoks. Reikės matyti tokius šūdus kaip tu ir tavo tėvai. Žinok, Pončikai, turėsi labai stipriai susipaprastinti, kad tavęs nesimatytų. Žiūrėt į tokią tešlą – garantuotai sudiorgins kiekvieną dieną.

– Dar pasišakok ir gausi į liūlį, – pasakiau šaltai ir nė kiek nesinervindamas. – Vėl bliausi ant viso koridoriaus. Galėsi bėgt pas motkę pačiulpt papo. Ir šiaip, ką tu čia vaizduoji? Atvarė sau dzibilas su akvalangu į laidotuves. Atrodai kaip papuusas.

– Pats... dzibilas! – Vygis nesumojo, kaip atsikirsti, ir paniekinamai nususuko į kitą pusę.

Duobkasiai ėmė darbuotis kastuvais. Metalas kartais džergžtelėdavo į akmenis. Sušalę grumstai dusliai bumpsėjo į karsto dangtį.

Ant naujai supilto kapo žmonėms nepavyko uždegti nė vienos švieselės, nes vėjas iškart užpūsdavo ir degtukus, ir žvakės. Kai guldė vainikus, ta nevietinė moteris ėmė keistai kramtyti apatinę lūpą. Atrodė taip, lyg norėtų įsikąsti iki kraujo. Ją per pečius apkabino ir prie savęs priglaudė vyresnio amžiaus aukštas, tvirto sudėjimo vyras. Jis irgi nebuvo niekad matytas.

– Ramiai, Julija, ramiai... – paguodė pusbalsiu.

Pagalvojau, koks keistas vardas, ir apskritai visa ta moteris kažkokia ne tokia... Niekur nebuvau gyvai matęs, kad skarelė būtų susukta ir užrišta ant kaklo. Ir dar taip juokingai – iš šono! O skrybėlė, skrybėlė! Kaip prancūziškame filme... O gal jie iš tikro užsieniečiai, pamaniau. Moteris net tikrai truputį panaši į tą... nu kaip ją vadina... nu tą prancūzė durnę

iš kino, kur savo meilužį nušovė ir pati nusišovė... Fani Ardan, va kaip!

Kiti laidotuvių dalyviai į svetimus žmones irgi žiūrėjo nepatikliai. Varsekos miestelyje retai galėjai sutikti nematytą ir nepažįstamą žmonių. Visi žinojo, kad senis Parčevskis gyveno vienas kaip dagys kiaulių aptvare, buvo nemalonaus būdo ir neturėjo jokių giminių. O čia atvažiavo kažkokia neišaiški damutė klaikiai storu pilvu ir skrybėle ir žlabanojasi prie jo kapo. Nei šis, nei tas.

Toliau buvo dar keisčiau.

Nepažįstamas vyras kažko skubiai nuėjo link kapinių vartų. Ta dama stovėjo, stovėjo, o tada garsiai sušuko ir susiėmė rankomis už pilvo. Iš jos ant sniego ėmė kapsėti vanduo.

Žmonės sušurmuliavo, greitai atsitraukė į šalis.

Moteris liko visiškai viena.

Visi nuščiuvo, sustingo lyg įkalti, tarsi užmigę magišku miegu. Nei iš šio, nei iš to nurimo vėjas. Iš dangaus krito pavienės snaižės. Niekas nepratarė nė žodžio.

Moteris atžagaria ranka nusišluostė šlapią skruostą. Jos pečiai krūpčiojo. Ji nepadoriai garsiai sušuko:

– Jonai, man nubėgo vandenys! Mums jau reikia važiuoti!

Pasaulyje gyveno daug žmonių vardu Jonas, bet moters žodžiai nuskambėjo taip, lyg ji būtų kreipusis būtent į mane.

Man visu kūnu perėjo šiurpulys. Visai nesupratau, kas čia su ja vyksta. Kodėl ten kažkas nubėgo, kodėl ji man tai sako?

– Va... vandenys?... – nevykusiai paklausiau trūkinėjančiu balsu. – Kur važiuoti?

– Cha cha cha! – ant visų kapinių nusižvengė Vygis. – Nu tai kas čia dzibi...

Nebaigė sakyti, nes Vygio motina stipriai kumštelėjo jam į šoną.

Ir tada visi vienu metu sujudo. Vėjas vėl ėmė pūsti, snaižės vėl ėmė blaškytis į šalis. Kažkas nubėgo ieškoti pradingusio vyriškio. Kažkas apsikabino verkiančią moterį ir ėmė ją guosti. Kažkas pasiūlė kviesti greitąją pagalbą.

Netrukus atsirado ir tas nevietinis Jonas. Moteris, vis dar drebėdama, įsikabino jam į parankę. Tada jie jau abu nuėjo link kapinių vartų.

Norėjau pasekti iš paskos ir pažiūrėti, kaip jie išvažiuos, bet mama sulaukė mane už rankovės:

– Nesicekavyk per daug. Taip nemandagu.

Žmonės trypčiodami pastoviniavo dar kelias minutes, paskui ėmė skirstytis.

Mama dar kelis kartus pabandė uždegti žvakę, bet galiausiai nusprendė nebešvaistyti degtukų. Kapinės ištuštėjo, mes likome paskutiniai.

Tada tėvai nutarė, kad reikia tris kartus sukalbėti „Amžinąjį atilsį“. Kol murmėjom poterius, vėjas įkypai bloškė sniegą mums tiesiai į veidus.

Mintimis vis grįždavau prie tos nepažįstamos moters:

Jonai... Mums jau reikia važiuoti!.. Jonai...

Jaučiau nesuprantamą apmaudą ir gaudulį.

Prieš kelerius metus man netikėtai pasisekė: ant šaligatvio prie mokyklos radau piniginę. Be proto apsidžiaugiau! Parėjęs namo pasigyriau tėvams. Jie apžiūrėjo tą piniginę ir liepė nunešus atiduoti darželio auklėtojai, nes viduje radome jos šeimos nuotrauką.

Tą dieną jausmas buvo panašus.

Reikia pasakyti, kad palaidotam seniui Parčevskiui naučiau visiškai jokio gailesčio. Atvirkščiai, vienintelis dalykas, kurio gailėjausi, – kad neturėjau progos jam gerai įspirti. Nespėjau jam atsilyginti.

Kartą tas diedas nutvėrė mane vagiant trešnes iš jo sodo. Man buvo dešimt metų. Mano nuostabai, senis nerėkė. Net atrodė visai maloniai nusiteikęs! Bet vos priėjęs stvėrė man už plaukų ir patenkintas išsiviepė: „Na ką, storas *Schweine**, fašisto bjaurastis, nutukai, nusipenėjai? Prichlopnut tokį reikėtų.“

Senis gerai patasė man už plaukų ir dar įspyrė į užpakalį. Paskui pasiuntė rusiškai toli ir melodingai, kokiais trimis aukštais.

Tai buvo skaudžiausias pendelis, kokį esu gavęs. Iki dabar negaliu jo pamiršti. Jeigu tėvai nebūtų liepę, niekada nebūčiau ėjęs į senio laidotuves.

– Kaimyną laidojam, – mama neleido ginčytis, – nepadoru nenuieiti. O apie mirusius – arba gerai, arba nieko.

Labiausiai mane erzino netgi ne tai, kad turėjau stypso-
ti prie duobės ir žegnotis tam numirusiam senam bjauriam
diedui. Labiausiai nepatiko, kad mama man nustatė taisykles,
o pati jų nesilaikė. Apie senį Parčevskį ji kalbėjo ir gerai, ir
blogai, ir žaliai, ir raudonai – visaip, kaip tik norėjo.

Kai po vakarienės gėrėme arbatą, ji kraipė galvą lyg negalėdama patikėti, bet iš tikro su krisleliu piktdžiugos:

– Palaidojo kaip ubagą! Nei šermenų, nei kunigo, nei kalbų prie kapo... Įkišo į duobę ir užkasė.

* *Schweine* – netaisyklinga vokiečių kalba reiškia „kiaulė“; *prichlopnut* – rusų kalba „pritrėkšti“.

– O kas nutiko tai moteriškai? Kodėl jai ten kažkas... išbėgo?

– Daug žinosi – greit pasensi, – atfutbolino mane mama.

– Aš *jau* pasenęs! – sušnypščiau. – Tėti, pasakyk kodėl.

– Būna taip, būna... – nutęsė tėtė.

– Ką jūs čia vyniojat į vatą?! Aš jau nebe vaikas! Pasakykit, kas ten buvo!

– Visiems žinduoliams taip būna. Kai prasideda gimdymas, nubėga vaisiaus vandenys. Medicinoje dar vadina amniotiniu skysčiu, – veterinaro tonu paaiškino tėtė.

– Nesuprantu, kas eina devintam mėnesy į laidotuves? – mama vėl nepritariamai papurtė galvą, – Čiūdų čiūdai! Keistesnių pakasynų gyvenime nesu mačiusi!

– Aha, – pritarė tėtė. – O iš valdžios visi kaip vandens į burnas prisisėmę. Tikėjaisi, kad sekretorius kalbą išrėš. Ar vykdomojo pirmininkas. Ne, nė žodžio. Tik užpylė senį ir išsilakstė kaip tarakonai. O pagalvok, koks viršininkas buvo! Generolas majoras!

– Generolas tai generolas, o palaidojo kaip šunį. Čia todėl, kad giminių neturėjo.

– Tikriausiai ta, kur verkė, buvo kažkokia giminė. Nelietų taip ašarų visai be reikalo. Nepažinai, kas ji tokia?

– Ne, niekad anksčiau nemačiusi. Nemanau, kad artimi giminės. Būtų tikri giminės, tai būtų žmoniškai senį palaidoję. O ašaros – ne dėl Parčevskio. Dėl nėštumo. Padidėjęs jautrumas, susigraudino per laidotuves. Man irgi taip būdavo – pamatau ką nors liūdno per televizorių ir bliaunu. Senis giminių neturėjo, gerai žinau. Jis pats daug kartų sakė, kad

jam vienintelė motina – tėvynė, o vienintelė giminė – tarybų valdžia. Kaip manai, kas dabar gaus visą turtą?

– Valdžia ir pasiims, kas kitas?

– Kažkaip čia truputį neteisingai išeina. Mes tiek laiko buvom kaimynai su Parčevskiu.

– Na ir kas?

– Aš manau, būtų teisinga, kad ir mums kažkas iš jo palikimo kliūtų.

– Eik jau, eik. Niekur pasaulyje taip nėra, kad palikimas atitektų kaimynams.

– O kodėl ne? Galėtų taip būti. Pavyzdžiui, jeigu gaisras, kas atbėgs gesinti? Kaimynai. O vaikai draugauja ir žaidžia su kuo? Su kaimynų vaikais. Kaimynai – beveik kaip giminės.

– O jeigu kas nors tave įskundė valdžiai, tai kas įskundė? Aišku, kad kaimynai. Sakau tau, viską valdžia pasiims. Visą alei paskutinės kapeikos. Girdėjau vykdomajame, kad kitą savaitę iš rajono atvažiuos inventorizacijos komisija.

– Bet va taip va ir būna skaugiams! Kaupė kaupė kagėbistas kapeiką. Žmonės šnekėjo, kad šimtą tūkstančių rublių turi. O dabar – va! Nei sau, nei kitiems.

– Ar pastebėjai, kokį grabą vykdomasis nupirko? Patį pigiausią.

– Keistai kažkaip. Sakė, kad senis nusižudė pats, nusišovė medžiokliniu šautuvu. Kodėl? Diedas dar oho kiek parako turėjo! Dar mergas už užpakalio pagraibydamo. Ir išgert mėgo. Ko jam žudytis? Nesuprantu.

– Seselės pasakojo, kad ligoninėj dar buvo atgavęs sąmonę. Prašė, kad duotų paskambinti. Dar pats ir numerį

surinko. Sapaliojo kažką: *Dzicia pabač miane... vysakarodny... vysakarodny...**

– Ką tai reiškia? – susidomėjau.

– Tuteišiškai kalbėjo prieš mirtį. O gal baltarusiškai. Senis sapaliojo, kad yra kilmingos giminės, atseit bajoras. Naktį dar kliedėjo, ryte jau pašarvotas. O po pietų palaidojo. Va tau ir didelis viršininkas.

– Nu tikrai keistai.

– Ir žinai dar ką Rimkienė papletkino? Kad taupkasėj pas senį ant knygelės tik du šimtai rublių. Gal jis daugiau pinigų ir neturėjo.

– Na, Adolfina! Kaip tu gali tikėti tokiomis kvailystėmis?! Lyg vakar būtum gimusi.

Mano tėvas mamą visu vardu vadindavo tik tada, kai su ja ginčydavosi. O jeigu pritardavo, vadindavo meiliai – Adute. O jei apskritai, tai mano tėtė ir mama buvo suaugę smegenimis kaip Siamo dvyiniai. Jie po vieną nemokėjo galvoti. Dėl visko visada tardavosi ir viską nusprendavo kartu.

Tėtė nuėjo iki knygų sekcijos ir iš vidinio stalčiaus ištraukė mažą tamsiai mėlyną aksomu apmuštą dėžutę.

– Atsimeni mūsų auksinuką?

– Kaip galėčiau pamiršti? Pusę dienos eilėje prastovėjom! Galėjom po Maskvą pasivaikščioti, galėjom į Tretjakovo galeriją nueiti. Bet ne, reikėjo stovėti eilėje prie *numizmatinių vertybių*. Mačiau aš tokias vertybes...

– Gerai jau gerai, Adolfina, nepyk ant manęs. Žinok, Maskvoje protingai pasielgėm. Apsimokėjo eilėje pastovėti.

* *Vaikeli, atleisk man... aukštos kilmės... aukštos kilmės...* (Baltarus.)

– Visai nei! Na, gerai, savo pinigus atgavom ir liko mums auksinukas. Ir kas iš to? Čia net ne papuošalas, ant kaklo nepasikabinsi. Galėjai už tuos pinigus vaikui ką nors nupirkti. O dabar? Guli sau gelžgaliukas už šimtą rublių sekcijoje – jokios naudos. Tik renka dulkes, ir nieko daugiau.

– Nenorėjau sakyti, bet žinok, čia viskas ne taip, kaip atrodo, – sumurmėjo tėtė prasikaltusio žmogaus balsu.

– O kas ne taip? – mama iškart sukľuso.

Jai nepatikdavo, jeigu tėtė ko nors nepasakydavo. Mūsų šeimoje tai buvo laikoma dideliu nusikaltimu.

– Sakyk sakyk, ką pridarei! – pareikalavo ji rūsčiu veidu.

– Gerai, Adut, paklausyk. Iš Maskvos parsivežėm šešis auksinukus. Olimpiadoje po tris leido nusipirkti. Tau trys ir man trys. Žinai, kiek gramų?

– Ne, nežinau, – mama visai nenorėjo skaičiuoti.

Tėvas atidarė dėžutę. Joje buvo auksinė moneta su rusiškais užrašais.

– Kiekvienoj monetoje po septyniolika gramų aukso. O žinai, kiek gramas dabar kainuoja?

– Ne, – pakraipė galvą mama.

– Aš paklausiau komisinėje parduotuvėje. Gramas – 18 rublių.

– Palauk palauk, – suraukė kaktą, mintyse skaičiuodama. – Tai klausyk, kaip čia išeina?! Senis mus apgavo?

– Aha, išmaudė kaip mažus vaikus. Atsimeni, tik parodėm, o jis iš karto: „Parduokit man, po šimtą dvidešimt duosiu.“ O aš, kai buvau Vilniuje, komise paklausiau: „Kokia kaina už štuką?“ Ir žinai ką? Trys šimtai, jeigu nori palaukti pirkėjo. O už du šimtus penkiasdešimt jie patys iš karto paima.

– Ot bjaurybė, kagėbistas! Ot apgavo! Ot vagis! – kuo nuoširdžiausiai pasipiktino mama.

– Gerai dar, kad nors vieną pasilikom atminimui.

– Nu bet tas Parčevskis! Negaliu patikėti! Nebūtų numiręs, tai aš jam parodyčiau, tam tarakonui. Geras kaimynas atseit. Kaip galima šitaip sąžinės neturėt! Aš jam dar tiek sodinukų praeitais metais atidaviau! Kodėl anksčiau nieko nesakei?!

– Nenorėjau tavęs liūdinti... Apgavo, tai apgavo. O kaip tu iš senio atimsi? Nori su saugumiečiu pyktis? O jeigu nieko negali pakeisti, tai kam dar nuotaiką gadinti?

– Kitą kartą pasakyk. Vis tiek geriau žinoti negu nežinoti. Bet tavo teisybė, senis nebūtų atidavęs. Tarakonas kagėbistas prakeiktas, kažkodėl jo niekada nemėgau. O dabar žinau kodėl.

– Žinai, Adut, kas man tada keista pasirodė?

– Kas?

– Klausiau Parčevskio, ką darys su tais auksinukais, gal nori auksinius dantis susidėti? O jis sako: „Ne, noriu pasidėti juodai dienai. Jeigu išgirstum, kad dar kas nors turi ar olimpienių, ar nikolaškių, ar kokių ir nerusiškų auksinių, tai pasakyk. Mokėsiu gerą kainą.“

– Na, vadinasi, senis turėjo pinigų. Čia tu irgi teisybę sakai.

– Ot man ir kyla klausimas: kur tie pinigai?

– Klausyk, Kazy, o gal tie mūsų auksiniai pas jį dar ir tebeguli?

– Ir aš taip pagalvojau. Gavo karininko pensiją, gavo veterano pensiją, gavo invalido pensiją... Pinigų tikrai turėjo. Jam parduoti nebuvo prasmės. O kur jis juos galėjo padėt?

– Kur kur – spinton! Tu pasidėjai į spintą ir jis pasidėjo į spintą. Guli sau sekcijos stalčiuje dėžutės su auksiniais...

– Guli sau ir laukia, kas jas pasiims.

– Valdžia pasiims...

– Pamatysi, valdžia irgi nepasiims. Galvoji, per inventurizaciją niekas nedings? Atsiras tokių, kurie įsidės į savo kišene. Auksinius visi mėgsta.

Tėtė išėmė iš dėžutės auksinę monetą ir pavartė tarp pirštų. Spragtelėjo nykščiu – moneta išskrido beveik iki lubų. Tėtė pagavo ją ore ir garsiai pliaukštelėdamas padėjo ant riešo.

– Herbas ar skaičius? – paklausė.

– Skaičius! – sušukau.

– Skaičius, – šiek tiek abejodama spėjo mama.

– Ir aš sakau – skaičius, – prisiderino tėtė.

Jis pakėlė delną nuo uždengtos monetos. Visi trys atspėjome. Iškrito skaičius – „100 rublių“.

Aplink monetą buvo parašyta: „Lenino stadionas. Maskvos olimpinės žaidynės“.

Mama pakilo nuo stalo ir ėmė vaikščioti po virtuvę. Atidarė stalčių ir ištraukė seną prožektorių. Spragtelėjusi mygtuką patikrino, ar dega, ar ne. Tada sukomandavo:

– Tau, Jonai, laikas valytis dantis ir eiti miegoti.

– Aš jau ne vaikas, mama! Man septyniolika, negalvokit, kad esu kvailas.

– Nori eiti kartu? – paklausė motina lyg ir manęs, bet iš tikro labiau norėdama išgirsti, ką pasakys tėtė.

– Aišku, noriu!

– Tada mama teisingai sako – eik miegoti. Sekmadienio vakarą tai pijokai šlaistosi, tai kas nors vėlyvas iš svečių parvažiuoja. Pamatys ir įskųs. O paryčiais būna kaip išmirę.

Užsistatom žadintuvą penktai. Va tada nueisim ir patikrinsim. Nė šuo nesulos.

– Neteisingai sakai, Kaziuk! – paprieštaravo mama. – Reikia sakyti – nė katinas nemiauktels!

Jie pažiūrėjo vienas į kitą ir nusijuokė.

Negalėjau užmigti.

Girdėjau, kaip tėvai šnekasi virtuvėje, tarška plaunami indai. Po to, kaip kas vakarą, skimbtelėjo stikliukai. Tėvai turėjo įprotį prieš miegą išgerti „mažytį ką nors“ – lašelį svarainių užpiltinės arba kmyninės – labai nedaug, tik ant paties dugno. Vėliau tėtė maudėsi duše. Jiems lipant į viršų, girgždėjo medinės laiptų pakopos.

Jonai... mums jau reikia važiuoti, mintyse vėl išniro žodžiai.

Per Parčevskio laidotuves mano sieloje kažkas susijaukė.

Kamavo įkyrus, niekada iki tol nepatirtas, giliai genuose įrašytas pavydas ir godulys: o kaip aš?

Ta moteris šaukė mane. ...*Jonai, mums jau reikia važiuoti...* Bet ją išsivežė kitas vyras... Ji pagimdys vaiką (tikriausiai jau dabar pagimdė), ir ji dabar jau laiminga, dabar jam šypso... Ta moteris bus su juo, kiekvieną dieną šalia jo... kiekvieną dieną jam pasakos naujienas... jį lies ranka... jam juoksis... dzingtels su juo „mažytį ką nors“ ir eis miegoti kartu su juo vienoje lovoje... O kaip aš? O man? Aš kaip?

Praeis metai, pusantrų, galvojau, baigsiu mokyklą ir turėsiu išvažiuoti iš tėvų namų į didelį miestą, tikriausiai į

Vilnių, o gal į Kauną. Dar nežinau, kur stosiu studijuoti, o ir šiaip nežinau, ar įstosiu, ir iš viso galėčiau apie tai negalvoti, dar toli, bet jau taip labai labai noriu, kad viskas būtų kuo greičiau...

Varčiausi nuo šono ant šono jausdamas, kaip vis labiau apima nerimas, kad kažkur nespėju, labai nespėju. Iš to nerimo niekaip negalėjau užmigti.

Ir iš viso, galvojau, nesuprantu, kaip vyrai gauna tokias žmonas? Su skrybėle, geltona šilkinė skarele ant kaklo, susukta ir užrišta iš šono, ir balsu, tokiu balsu kaip per radiją ar televizorių – švairiu, taisyklingu, nepriekaištingai artikuliuotu:

Jonai, mums jau reikia važiuoti.

Užtenka išgirsti vieną sakinį ir iškart aišku, kad čia ne Varsekos miestelio lygis. Čia – penkais laipteliais aukščiau. Vardas Julija, panaši į prancūzų aktorę.

Tėvai prenumeravo žurnalą „Kinas“. Vienaime numeryje buvau matęs aktorės Fani Ardan nuotraukas. Reikia susirasti!

Patyliukais atsikėliau, nuėjau į didįjį kambarį ir praverčiau žurnalus, sudėtus televizoriaus spintelėje.

Sugrįžau į lovą ir perskaičiau visą straipsnį apie Fransua Triufo filmą „Kaimynė“. Aktorė Fani Ardan už tą filmą buvo nominuota „Cezario“ apdovanojimui. Nežinojau, ką tai reiškia, bet skambėjo gerai.

Jonai, mums jau reikia važiuoti.

Padėjau žurnalą, išjungiau šviesą. Pagaliau miegas ėmė lipdyti akis. Vaizdiniai galvoje ėmė lietis: susisukusios plaukų sruogos... liekna Fani Ardan figūra... suknelė, apnuoginanti vieną petį... ne, tokių pas mus nebūna... taisyklingas moters balsas... *Jonai...*

Aišku, kad ne man... Ir paskutiniam dzibilui aišku, kad tie žodžiai buvo skirti ne man.

Ir vis dėlto kaip gaila... Tas kitas Jonas gavo Juliją, tokią moterį, kad numirk ir neatsikelk. O kaip aš? Aš – nieko!

O aš irgi labai norėčiau, sukosi mintyse prieš nusmen-
gant į sapną, aš juk irgi labai labai norėčiau tokią gauti...